

20^e Zondag door het Jaar A

*God, wees ons barmhartig en zegen ons,
toon ons het licht van uw aanschijn. (Ps 67,2)*

Van leven naar eucharistie

Een vreemde, die ons leven binnentreedt, brengt er altijd het onverwachte van zijn persoonlijkheid, iets van het avontuur. Als wij tegenover zo'n "indringer" met een zekere vrees en terughoudendheid staan, is het dan niet omdat wij bang zijn dat onze rust verstoord wordt? Als wij ons zo afzetten, verraden wij dan niet dat wij in 't diepst van onszelf mensen zijn die er alleen maar op uit zijn zich geriefelijk te installeren? Is dat onze echte roeping wel in deze wereld?

Eerste lezing

Jesaja 56,1.6-7

Zo spreekt God de Heer: "Onderhoudt het recht en doet wat rechtvaardig is, want mijn heil is in aantocht, mijn gerechtigheid zal zich openbaren. De vreemdelingen, die zich bij de Heer aansluiten om Hem te dienen, die zijn naam met liefde vereren en zijn dienaren willen zijn, allen die de Sabbat onderhouden en hem niet onteren, die trouw blijven aan mijn verbond, hen breng Ik naar mijn heilige berg en Ik geef hun vreugde in mijn huis van gebed. Hun brand- en slachtoffers zullen Mij aangenaam zijn op mijn altaar, want mijn huis zal worden genoemd een huis van gebed voor alle volken."

Tweede lezing

Romeinen 11,13-15.29-32

Ik Paulus richt mij nu tot u die uit het heidendom gekomen zijt. Ik ben weliswaar apostel der heidenen, maar ik schat dit ambt juist hierom zo hoog, omdat ik hoop daardoor mijn eigen volk tot naijver te prikkelen en er althans enigen van te redden. Want als hun verwerping de wereld verzoening heeft gebracht, wat kan dan hun aanneming anders betekenen dan leven uit de doden? Maar God kent geen berouw over zijn genadegaven noch over zijn

roeping. Zoals gij eertijds aan God ongehoorzaam zijt geweest, thans echter, dank zij de ongehoorzaamheid van Israël, ontferming hebt gevonden, zo is thans Israël op zijn beurt ongehoorzaam geworden, opdat het, ten gevolge van de u betoonde ontferming, eveneens erbarming zou vinden. Zo heeft God allen in ongehoorzaamheid opgesloten om allen in te sluiten in zijn ontferming.

Evangelie

Matteüs 15,21-28

In die tijd trok Jezus zich terug naar de streek van Tyrus en Sidon. Op een gegeven ogenblik trad een Kananeese vrouw uit dat gebied naar voren, luid roepend: "Heb medelijden met mij, Heer, Zoon van David! Mijn dochter is van een duivel bezeten en wordt verschrikkelijk gekweld." Maar Hij gaf haar in het geheel geen antwoord. Toen wendden zijn leerlingen zich tot Hem met het verzoek: "Stuur die vrouw toch weg, want ze blijft ons achterna roepen." Hij antwoordde: "Ik ben alleen maar tot de verloren schapen van het huis van Israël gezonden." Maar de vrouw kwam naderbij, wierp zich voor zijn voeten neer en zei: "Heer, help mij!" Hij gaf haar ten antwoord: "Het is niet goed het brood dat voor de kinderen bestemd is aan de honden te geven." "Toch wel, Heer, sprak zij, want de honden eten immers toch ook de kruimels die van de tafel van hun meesters vallen." Daarop zei Jezus haar: "Vrouw, ge hebt een groot geloof! Uw verlangen wordt ingewilligd." En van dat ogenblik was haar dochter genezen.

Van eucharistie naar leven

Is de reactie van het joodse volk ook niet dikwijls deze van onze christelijke gemeenschappen? Voelt de vreemdeling zich daar werkelijk helemaal thuis? Te veel angst voor het vreemde, het racisme en het antisemitisme staan het ideaal van algemene broederschap in de weg. Dit ideaal is nochtans door Christus gewild in zijn Paasmysterie. De vreemdeling is niet de ander, maar ieder van ons, pelgrim op aarde, op weg naar het ware vaderland. Omdat God ons, zonder verdienste van onze kant, heeft opgenomen, moeten ook wij nederig openstaan voor onze broeders. Voor God is ook het verankerd zijn in het geloof geen privilege.